Να τελειώνουμε με τους μύθους για «άτυχες στιγμές» και «τέρατα»

Για τις αμέτρητες δολοφονίες γυναικών ας μιλήσουμε εμείς οι ίδιες.

Για αυτή της Ελένης από τους βιαστές της στη Ρόδο, της Αγγελικής στην Κέρκυρα από τον πατέρα της όπως και της Ειρήνης στην Πετρούπολη, της Μυρτούς Πετρίνας, Βασιλικής και Ελένης Χερουβείμ στους Αγίους Αναργύρους από τον σύζυγο της τελευταίας, της γυναίκας στην Καρδίτσα (που οι μιντιακοί μηχανισμοί, ίσως και οι συγγενείς της κράτησαν χωρίς όνομα) από τον σύζυγό της... Και για όλες εκείνες τις δολοφονίες που δεν δημοσιοποιήθηκαν. Ας μιλήσουμε για την ασφυκτική πραγματικότητα των ξυλοδαρμών, των βιασμών, για όλες εκείνες τις παραβιαστικές και κακοποιητικές πράξεις εναντίον των γυναικών από άντρες.

Όταν οι δολοφονίες αυτές κριθούν αξιοποιήσιμες για θεαματικούς λόγους, τίθεται σε εφαρμογή η γνωστή μιντιακή διαχείριση. Η ζωή των γυναικών μπαίνει στο μικροσκόπιο: φωτογραφίες, τηλεφωνικοί διάλογοι, λεπτομέρειες προσωπικής ζωής... για να ενοχοποιηθούν, τουλάχιστον έμμεσα, και οι ίδιες για ό,τι τους συνέβη. Χαρακτηρίζονται συνήθως ως "άτυχες" (λες και στραβοπάτησαν), η δολοφονία παρουσιάζεται ως τραγωδία ή μοιραίο γεγονός, οι άντρες δολοφόνοι ως "τέρατα" ή ψυχικά διαταραγμένοι. Κάπως έτσι, λοιπόν, αφήνεται να εννοηθεί ότι οι γυναίκες προκάλεσαν τον θάνατό τους, αθωώνοντας ουσιαστικά τους άντρες δράστες. Ο χαρακτηρισμός των δολοφονιών αυτών ως "εγκλήματα πάθους" αναγνωρίζει την κακοποίηση (από τις σκηνές ζηλοτυπίας ως τις δολοφονίες) ως δομικό στοιχείο των ερωτικών σχέσεων, τη νομιμοποιεί και την "ξεπλένει" ως "ανθρώπινο πάθος", αποκρύπτοντας αυτό που πραγματικά είναι: βασική έκφραση και πρακτική της αντρικής κυριαρχίας επί των γυναικείων σωμάτων. Για τα γεγονότα αυτά τοποθετούμαστε σε ρόλο θεατή που παρακολουθεί σίριαλ, με όρους κλειδαρότρυπας, αφού όλα παρουσιάζονται ως μεμονωμένες περιπτώσεις, ως "ιδιωτικές υποθέσεις", που λαμβάνουν χώρα πίσω από κλειστές πόρτες, ώστε να αποκτήσουμε την αναγκαία απόσταση από τα περιστατικά. Ώστε να αναπαράγεται και να μη διασαλεύεται η κυρίαρχη συνθήκη: αυτή της αντρικής υπεροχής και των έμφυλων ανισοτήτων εις βάρος των γυναικών και όσων δεν ανταποκρίνονται στα πρότυπα των αρρενωποτήτων.

Οι υποθέσεις όμως αυτές είναι και δικές μας υποθέσεις, μιλάνε και για τη δική μας ζωή. Μιλάνε για τη συνθήκη διαρκούς υποτίμησής μας, για την επιβολή που ασκείται από άνδρες σε γυναίκες.

Πρόκειται για έμφυλη βία, την οποία οι περισσότερες από εμάς γνωρίζουμε από πρώτο χέρι. Γι' αυτή τη βία τον λόγο έχουμε εμείς.

..Να τελειώνουμε με τους μύθους για "άτυχες στιγμές" και "τέρατα"

Από την οικογένεια και τις ερωτικές σχέσεις μέχρι το σχολείο και τους εργασιακούς χώρους οι σχέσεις εξουσίας και οι ρόλοι με βάση το δίπολο άντρας-γυναίκα διδάσκονται, εμπεδώνονται και αναπαράγονται, ώστε τελικά να αποτελούν όρο ζωής. Το να είσαι γυναίκα συνεπάγεται διαφόρων ειδών υποχρεώσεις, αναμένονται από σένα συγκεκριμένες συμπεριφορές και βρίσκεσαι υπό μόνιμο έλεγχο και επιτήρηση: σύζυγοι, αφοσιωμένες μητέρες, επιθυμητές ερωμένες, υπάκουες κόρες. Τα αρρενωπά χαρακτηριστικά αποτελούν συνώνυμα της δύναμης, της υπεροχής, της επιθετικότητας, ενώ τα θηλυκά κατασκευάζονται ως ταυτόσημα της αδυναμίας και της υποταγής. Η υποτίμηση των γυναικείων σωμάτων δεν αποτελεί σενάριο επιστημονικής φαντασίας ούτε αφορά σε μεμονωμένα, τυχαία περιστατικά. Η σεξιστική βία, τα σεξιστικά σχόλια, οι επιθέσεις, λεκτικές και σωματικές, οι ξυλοδαρμοί, οι βιασμοί και οι δολοφονίες αποτελούν για τις γυναίκες καθημερινότητα. Κάθε τέτοιο γεγονός είναι μια ιστορία πατριαρχικής βαρβαρότητας. Και **μας υπενθυμίζει πως τα γυναικεία σώματα θεωρούνται αντρική ιδιοκτησία, διαθέσιμα προς οικειοποίηση ανά πάσα στιγμή.** Πως για ό, τι τους συμβεί φταίνε οι ίδιες οι γυναίκες, γιατί προκαλούσαν, γιατί δεν έκαναν τις σωστές επιλογές, γιατί δεν συμμορφώθηκαν. Είναι η ίδια συνθήκη που υποβιβάζει τα σώματα που δεν πειθαρχούν στα πρότυπα των αρρενωποτήτων και εκείνα που αρνούνται να υποταχθούν στους ρόλους υποτέλειας και τα έμφυλα στερεότυπα. Η ίδια συνθήκη που τα υποδεικνύει ως παραβατικά και αμφισβητούμενα, σώματα χωρίς σημασία, σε μια κατάσταση μόνιμης απειλής και αναίρεσης της ίδιας τους της ζωής.

Ας τελειώνουμε λοιπόν με τις αφηγήσεις της πατριαρχίας. Η βία είναι έμφυλη και ασκείται από συγκεκριμένα πρόσωπα, από άντρες "καθημερινούς", από συντρόφους, συζύγους, συγγενείς, πατεράδες, παλικαράδες, μάτσο, "καθωσπρέπει", ομοφοβικούς... Ασκείται για πολύ συγκεκριμένους λόγους, επιβολής και υπεράσπισης των αντρικών προνομίων, καθυπόταξης των σωμάτων που είναι και πρέπει να παραμείνουν υποτιμημένα, αντρική περιουσία, αντρικά τρόπαια. Και ασκείται εναντίον γυναικών, εναντίον όσων "υπολείπονται" των αρρενωποτήτων και όσων δεν χωράνε στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας. Εναντίον μας.

Σιχαθήκαμε τις αντιστροφές της πατριαρχίας. Αυτές που μας παρουσιάζουν ως ένοχες ή ως αιώνια θύματα, ως εύπιστες, ανόητες, αφελείς, απρόσεχτες, που χρειάζονται πάντα κάποιον "προστάτη". Αυτές που μας καταδικάζουν όταν σπάμε την ατέλειωτη κυκλική διαδρομή υποτίμησης της ζωής και των σωμάτων μας, όταν αντιστεκόμαστε. Χαρακτηριστική περίπτωση η υπόθεση της Π.Α. η οποία βρισκόμενη σε αυτοάμυνα τραυμάτισε θανάσιμα τον επίδοξο βιαστή της ίδιας και της φίλης της, πριν δύο χρόνια στην Κόρινθο. Μίντια και διωκτικοί μηχανισμοί επιβεβαίωσαν το γνωστό: όσες υπερασπίζονται τα σώματά τους και εναντιώνονται στην υποτίμηση και την κακοποίησή τους είναι σώματα "επικίνδυνα", απείθαρχα. Η κατάφωρα πατριαρχική αστική δικαιοσύνη φρόντισε να την τιμωρήσει με πάνω από 10 χρόνια φυλάκισης, το ίδιο και τη φίλη της (10 χρόνια κάθειρξης για ηθική αυτουργία), για να αποτελέσουν παράδειγμα προς αποφυγή. Εμείς όμως είμαστε μαζί τους. Η ιστορία τους είναι και δική μας ιστορία. Και θέλουμε **να μιλήσουμε για όλες εκείνες που αντιστέκονται καθημερινά, με τις μικρές και τεράστιες φωνές τους, που σπάνε τον αέναο κύκλο της υποταγής και της καταπίεσης και εξεγείρονται.**

Ευάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό, την αντρική κυριαρχία

Σπάμε τη σιωπή, μοιραζόμαστε τα βιώματά μας. Δεν αφήνουμε μόνη καμία που κακοποιείται. Δημοσιοποιούμε περιστατικά έμφυλης βίας στις γειτονιές μας, αναλαμβάνουμε δράση, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας. Στεκόμαστε η μία πλάι στην άλλη ενάντια στην υποτίμηση των σωμάτων και των ζωών μας. Σιχαθήκαμε την τρέχουσα ευαισθησία και τις εύκολες αποκηρύξεις του σεξισμού από μίντια, μη κυβερνητικές οργανώσεις, γενικές γραμματείες ισότητας, από πάσης φύσεως θεσμικούς παράγοντες. Γνωρίζουμε πολύ καλά πώς όσοι επικαλούνται την ισότητα των φύλων, τα δικαιώματα ή την ανοχή στη διαφορετικότητα τελικά συμβάλλουν στη διαιώνιση του κόσμου του σεξισμού και της πατριαρχίας, των διαχωρισμών και της καταπίεσης. Η κατηγοριοποίησή μας σε φύλα και η έμφυλη ιεραρχία και καταπίεση είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Δεν αναγνωρίζουμε κανέναν ως ρυθμιστή των σχέσεων και των επιλογών μας. **Στον αντίποδα όλων αυτών προτάσσουμε την αλληλεγγύη μεταξύ όλων όσες καταπιεζόμαστε από την πατριαρχία και τους θεσμούς της. Αντιστεκόμαστε σε όλους εκείνους που θέλουν να διαχειρίζονται τα σώματα και τις ζωές μας, παλεύουμε για ένα κόσμο χωρίς διακρίσεις, χωρίς φύλα, χωρίς «κανονικούς».**

Τσακίζουμε όποιον σηκώνει χέρι πάνω μας.

**Γιατί ό,τι είναι να γίνει
για την καταστροφή αυτής της καταπιεστικής συνθήκης
θα γίνει από μας τις ίδιες.**

θερσίτης - Νέστορος κ' Ευαγγελιστρίας-Ίλιον thersitis.espiv.net χώρος ραδιουργίας και ανατροπής